

RÆLSI AFTUR

avgerð. Eg kann framvegis ganga, men eg kann ikki ganga langt. Tað er ein tvístøða. Hevði tú sett teg í koyristól, um tú hevði møguleikan at ganga? Ikki bara koyristól, men at tú gjørdist bundin av einum persóni, ið trillar teg? Beinini eru veik, men armarnir eru veikari. Tað er henda tvístøða, eg havi verið noyddur at arbeiðt og vant meg við, vísir Hanus Samró á.

Tað er ein tvístøða, ið Hanus Samró hevur arbeiðt við í tíggu ár, men hóast hesa stóra byrðu, so vil hann gjarna sleppa undan, at fólk taka synd í honum ella fara øðrvísi við honum.

- Eg eri ein sjálvstøðugur persónur. Eg vil klára alt sjálvur. Eingin skal taka synd í mær ella hava sympatið fyri mær. Tað tími eg ikki. Eg eri akkurát sum øll onnur, men eg havi nakrar avbjóðingar, sum gera, at eg fái illa flutt meg. Men eg kann so øgiliga nógv annað, sigur Hanus Samró avgjörður.

Eg var ein byrða

Tá tað kom til stykkis vóru tað tvær hendingar, ið vóru orsøkin til, at Hanus Samró gav eftir og góðtók, at tíðin var komin at fara í koyristól. Harimillum var atlitid til ein av hansara nærmastu.

- Eg datt ógvusliga við damuni, tá vit vóru og ferðaðust í Abu Dhabi í mars. Eg skuldi skunda mær at taka mynd av henni, men sá ikki hellingina í vegnum. Eg meiðslaði knæið, skræddi hol á buksurnar, og tað var ikki stuttligt fyri hana, tí hon bleiv bangin. Tað kundi eisini enda nógv verri. Tað vil eg ikki útseta hana fyri aftur. Tað vigaði tungt, sigur Hanus Samró.

Stutt eftir var hann aftur út fyri einari hending, ið setti spurning við hvussu skilagott tað var, at hann tvíhelt um at ganga allastaðni sjálvur. Tað hendi tá feðgarnir vóru á arbeiðsferð í Belgia.

- Eg havi altíð sagt, at sjálvur eg ikki klári so nógv fysiskt, klári eg so øgiliga nógv annað. Men í hesum førinum forðaði sjúkan mær at gera tað annað. Eg kundi ikki gera arbeiði við Fishfacts til fulnar, greiðir Hanus Samró frá og heldur fram.

- Hetta hendi ein mánað eftir óhappið í Abu Dhabi. Eg og pápi vóru á fiskarímessu í Brüssel og eg gekk fyrsta dagin, men tað var ábyrgdarleyst. Har vóru nógv fólk, teinarnir langir, leidningar lógu hips um haps, og eg hugsaði meira um ikki at detta enn arbeiðið. Pápi fekk heldur ikki gjørt sítt arbeiðið til lítar.

Bráðliga mátti Hanus Samró ásanna, at tað treiskni, ið hevði hildið honum á fótunum øll hesi ár,

